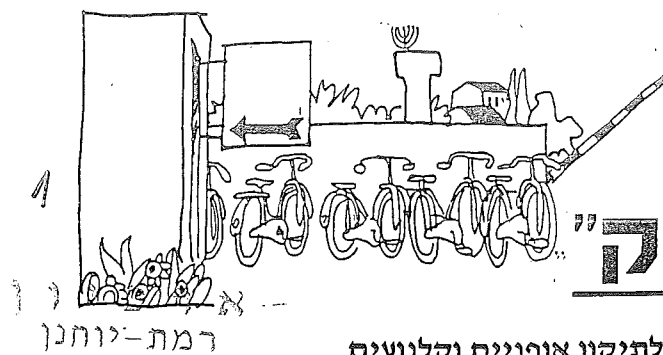

דיומה 128, יאז' קוויי גלסא, 4 תמוני 200

"תאז יצא מתוק"

מיכאל ישראלי מספר לשרה'לה זית על הסדנא לתיקון אופניים וקלנועיים

השלט "מאז יצא מתוק", שטבע אביהו בברזל, מקבל את פניך בכניסה לבית מלאכתו הקטן של מיכאל, קטן, אבל מסביר פנים, בבואך ובצאתך אתה תמיד רצוי. בספר הטלפונים מוטה כתב שזו מעבדה לתיקון אופניים וקלנועיים, אבל מיכאל קורא למקום הזה פשוט: "הסדנא".

שאלנו אותו מהו ה"אז" ומה ה"מתוק" מי העלה את הרעיון להקים מקום חיוני כזה? ואיך זה התחיל?

מיכאל מספר: כשסיימתי את עבודתי בבי"ס בצורה טרגית ופתאומית, חשבתי בהתחלה להילחם על מקומי שם, אבל, במקרה לגמרי הייתה לי שיחה עם דורון, הוא אמר לי: "עזוב אותם, לא תצליח, למה לך? בוא, אני מציע לך, תיקח על עצמך את תיקון האופניים והקלנועיים, שממירים לי את החיים, אם היית לוקח ממני את הנטל הזה, זה היה מקל עלי מאוד". אמרתי לו: "אתה יודע מה, תן לי יומיים לחשוב, ואשוב עליך". זה לא לקח יותר משעתיים, חזרתי לדורון ואמרתי לו: "אתה צודק, בוא נלך על זה". זו הייתה ההתחלה, אך הדרך למימוש הרעיון עוד הייתה ארוכה. לא חיכיתי הרבה, הלכתי לעידו שהיה מעורב בכל הסיפור שלי עם בית הספר, ואמרתי לו: "נעזוב את המלחמה עם בית-ספר, בוא נלך לכיוון החדש", הצעתי לו את ההצעה שדורון הציע לי, והוספתי שאני מאוד מעוניין לעשות את זה כבר הרבה זמן, והנה עכשיו זה נראה לי מאוד מתאים.

בעיתוי מושלם התפנה באותו זמן חדר הצוות הישן של עובדי הרפת, הם עברו לחדר חדש בנוי לתפארת בצד השני של מכון החליבה, לא ביזבזתי זמן, "התנחלתי" במקום הפנוי, התחלתי מיד לסדר.

מה ההכשרה המקצועית שלך בשטח זה?

שום דבר, חוץ מזה שהיו לי אופניים כל החיים.

יש לי ידע בסיסי, אך באופניים מודרניות יש עוד הרבה דברים ללמוד, כל יום אני לומד משהו חדש, ואותו דבר בקלנועים.

לקלנוענים יש אנשי שירות משלהם, אם אני לא יודע להביא קלקול על תיקוני, אני קורא להם. בהתחלה זה היה יותר תכוף וגם עלה יותר כסף, היום הרבה פחות, אבל גם היום אני נעזר בהם, ודרך אגב מתבונן בהם בשעת עבודתם, רואה ולומד.

לקלנוענים יש כרטיסים אלקטרוניים שאני מבין בהם מעט מאוד, אני משתדל ככל האפשר להעזר במשה לקח שעוזר ברצון, אלא שהוא עסוק ולא תמיד יש לו זמן...

את הקלנוענים שמשמשים את המבוגרים והמתקשים בתנועה, צריך לתקן אותם מהר מהר, אני מאוד משתדל לעשות זאת בדרך כלל באותו היום ובגמר התיקון מביא להם הביתה. בקשר לקניית קלנוענים, אני נותן את העצות מה ואיך לקנות, גם דורון עוזר בעצה והדרכה, אבל האחראים לקנייה הם אודי ודוד, אני מעורב אך לא מחליט.

יש קרוב ל- 50 קלנוענים שנוסעים ברחבי המשק, יש מאגר לרזרבה, והתחלופה רבה.

קלנוע ש"גמר" אנחנו מחליפים אותו, אבל לא כל מי שזקוק לקלנוע ישר מקבל חדש.

כשקלנוע מתקלקל אני מעמיס אותו על עגלה רתומה לטרקטורון שבניתי, ומביא לסדנא.

מעת לעת אני קורא לבעלי הקלנוענים לראות מה קורה עם המצברים, אם צריך להוסיף מים מזוקקים, (הקלנוע מסודר בצורה כזאת שהמשתמש לא יכול בעצמו לפרק ולראות אם חסר מים או לא).

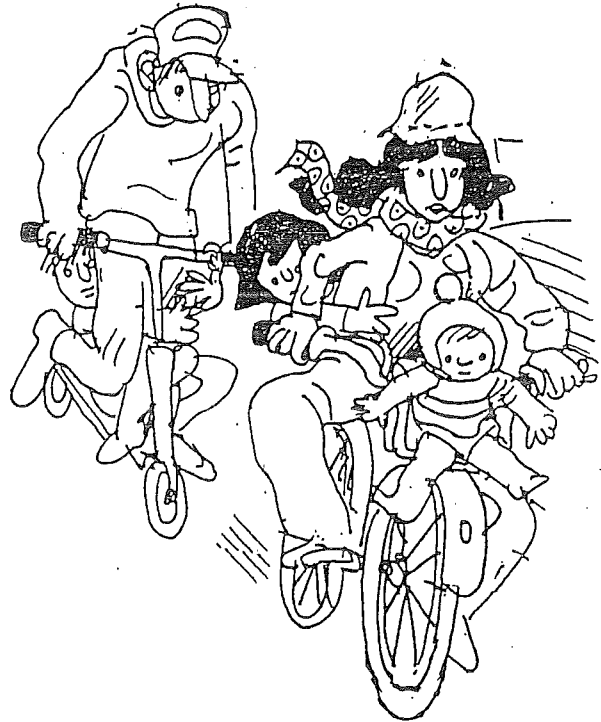
אם אינני עמוס בעבודות דחופות, אני לוקח ובודק כל קלנוע אחת לחודשיים שלושה, לפי רשימה.

מי הם הקליינטים שלך בענייני אופניים?

כל מי שבא - "ברוך הבא", אפילו מאושה וכפר המכבי וגם פועלים שעובדים אצלנו ובפלרם. יש כאלה שאוהבים מאוד לטפל באופניהם בעצמם, אין לי שום בעיה עם זה, אני מוכן לעזור להם ולתת חלקים שיסדרו בעצמם, אבל בסופו של דבר, לרוב החברים אין כל כך הרבה זמן להתעסק עם זה, ואין להם כמובן כלים מתאימים.

אשר לכלי עבודה, אני בדרך כלל לא שואל הרבה שאלות, כל כלי שאני צריך אני קונה, זה לא אלפי שקלים, ולאט לאט מצטבר "ארסנל" של כלים נחוצים, גם ההתמחות באה עם הזמן, כל יום אני לומד עוד משהו ועוד משהו.

אני משתדל לתת את השירות הכי טוב שאני יכול, ואני מוכרח להגיד שהחברים, בהחלט יודעים להעריך מה שעושים למענם, מזה שנתיים שאני עוסק בתיקונים, עוד לא היה לי שום אינצידנט של "למה לא תיקנת?" "למה זה לוקח כל כך הרבה זמן?", אני לא מלאך מן השמים ולא תמיד מצליח, לפעמים צריך לעשות תיקון חוזר.

מה בקשר לקניית אופניים חדשות?

יש בעיה, אנחנו עובדים עם יבואן מסויים, קונים ישר ממנו במחיר שהוא מוכר לחנויות אופניים, אודי אומר ובצדק, שאפשר להתמקח איתו ולהוריד את המחירים עוד קצת. רק מה, זה לוקח לו חודשים.

אז היום אין לי "סטוק" בחנות וחברים שרוצים לקנות, נותנים לי את הכסף, אני שולח אותו בשמחה ליבואן עם חיים ארזי, שעוזר לי ברצון ומביא את האופניים (היבואן הוא חבר שלו). במצב הנוכחי החברים לא יכולים לבחור, בזמנו היה לי מלאי יותר גדול זול וגם יקר, חברים היו באים בוחרים, רואים מה שיש, קונים והולכים שמחים וטובי לב. היום אודי מנהל משא ומתן עם היבואן הזה ועם עוד, וכמו שאמרתי, זה לוקח הרבה זמן.

אתה אוהב את העבודה ומה שאתה עושה?

מאוד, זה אחד הדברים הטובים שקרו לי פה, יש לי סיפוק גדול מאוד מזה שאני עוזר לאנשים. אני שמח בחלקי, לפעמים יש בעיות, לפעמים יש לחץ, לפעמים לא מסתדר לתקן את האופניים באותו יום, אבל אני חותר לזה.

אם מגיע קלנוע של חבר שלא יכול ללכת, אני עוזב מיד את הכל ומסדר לו את זה. אני מניח שמי שרוכב על אופניים, ברגל הוא בטח יכול ללכת, אבל קודם בגלל איזה פנצ'ר עלב, אופניו היו עומדים ומחכים שבועות לתיקון - היום יש כתובת! לסיום מילה טובה ליעל זוסמן שממונה להודיע לחברים שאופניהם, או קלנועיהם תוקנו ומחכים להם, יעל עושה את מלאכתה בנאמנות ומסירות רבה ומאוד עוזרת לי בזה. אני מאוד מקווה שגם בתקופת ההפרטות ימשיכו החברים להנות משירותי, ובינתיים אני חושב שאפשר עם הגיב הזה להיות עד 120 בכבוד. ♦

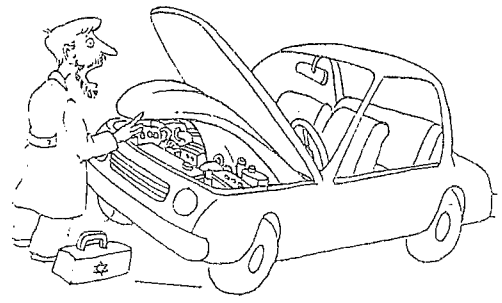
א ר פ י ו ן
רמת-יוחנן

2004 / 13 תשרי, כ"א תשרי 5764, 14/11

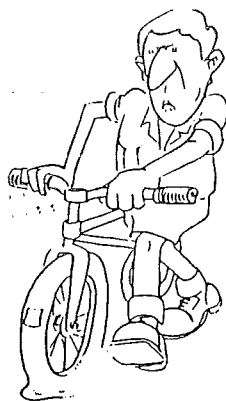
מספר מילים של אהבה / דניאל טלמון

הרבה ממלאי תפקידים יש אצלנו בקיבוץ, תפקידים בתחום המשק, הכלכלה, הכספים, תפקידים בתחומי התברה ועוד... ולכל אחד מאלה גם ממלא תפקיד משלו, לכן גם אלה רבים. אך מיוחדים בכלל תפקידים אלה ובכלל ממלאיהם, הינם אותם תפקידי השירות הישיר לחבר, שאתה ואני נזקקים להם לעיתים מזומנות. למרבית הרע - לא כל הממלאים תפקידים אלה מבינים היטב כיצד יש למלאם. לאחד מאלה שכן מבין - ברצוני לומר מספר מילים של אהבה. מיפאל ישראלי במוסך הקלנועיות והאופניים שלו. כה לחי מיכאל, כה לחי על הדרך הנפלאה בה אתה ממלא תפקיד זה. על מאור הפנים החם בו הינך מקבל כל אחד בכל יום ובכל שעה כמעט, על הבנתך כי כל אחד מאיתנו הקליינטים שלך, תלוי מאוד בשירותך. לא כולם כמון מסוגלים (ואולי לא רוצים) לתת את ההרגשה שנעים לפנות אליך, נעים - למרות שבדרך כלל לא נעים להיות נזקק לשירותו של אחר.

וכמובן - תודה, תודה על עבודתך המקצועית והזריזה העושה הכל על מנת לעזור לנו. על כל אלה - ברצוני לומר לך מספר מילים של אהבה: היה ברוך מיכאל, שיהיה לך הרצון והכוח למלא תפקידך זה באותו אופן לאורך ימים, להיות בכך לסעד לכל אחד מאיתנו. כה לחי!!! ♦

א ר פ י ו ן
רמת-יוחנן

דיווח 1287
ג' כסלו ה'תשס"ו, 25 באוגוסט 2005

מיכאל מודיע

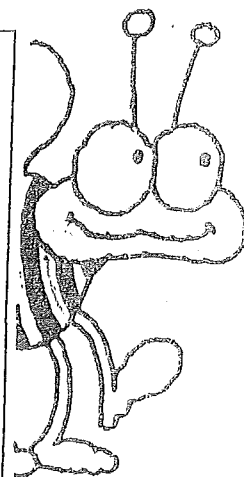
אנחנו שוב בעסקים!
הגיעו אופניים מכל המינים והסוגים
המחירים מגוחכים

א ר פ י ו ן
רמת-יוחנן

בראש 1530 כ"ט באבול חש"ו 22.9.06

רציתי לפרגן ל...

למיכאל ישראלי, בגיל שבו כבר אין אצלנו "חובת עבודה", הוא מצא לעצמו מקום עבודה חדש. למד את המקצוע, אירגן לו פינת עבודה לתפארת - ונותן שירות תיקוני אופניים וקלנועיות. ושירות שהוא נותן - לעילא ולעילא!
לכולם - בלי משוא פנים, בלי להתחנף, בלי לתת הרגשה שהוא "עושה לך טובה", לא צריך "לשים פתק", ולהזכיר ולבקש - מתקן, מחליף חלק שהתקלקל, מדריך איך להשתמש, ושמח לתת/להשיב לך את הכלי כשהוא ראוי לשימוש.
בכך - מקל על כולנו לנוע במרחבי קיבוצנו ההולכים וגדלים, אם באופניים לקטנים וגדולים, ואם בקלנועיות לנזקקים המתקשים או המוגבלים בתנועה.

מיכאל, הרבה בריאות, שנה נעימה ופורייה, ובקיצור - שנה טובה! אורה ♦

א ר פ י ו ן
רמת-יוחנן

העבודה "ידה לו מהראש"

השבוע בשקט בשקט, בלי תרועות וצילצולים, העביר מיכאל ישראלי את שרביט האחריות לתיקוני האופניים והקלנועיות לידי עמית גפן. בשעה טובה ומוצלחת הוא מצטרף רישמית למועדון הגימלאים, ומוזמן אחר כבוד לסור מפקידה לפקידה "לדורות", אולי ימצא שם עניין לענות בו, חוג ריקודים? הרצאה "מעלפת"? כושר? ואולי, מי יודע, "ידגדג לו באצבעות" לעשות שם את האחזקה, לשפץ דבר מה, לתקן דבר מה.

ביום שני בערב, בפאב 30+, צויין המאורע בחגיגות. וגם היה שם דבר מה לאכול, וגם היה שם דבר מה לשתות, וגם בשר לא חסר. ונאום ברכה נישא מטעם פרנס הקהילה, ושיר מיוחד, נכתב באופן מיוחד, והוקרא באופן מיוחד, בפני הקהל הרב והמיוחד שהתאסף. אחר כך שרו הנאספים משירי ציון ושירי נשמה עם רוחמה רז ב"ליווי" קולי מיוחד (מצד חביירים מיוחדים, שחשבו משום מה שהם האירוע, ישבו בחוץ, הקשיבו לעצמם, ולא סגרו את הפה לרגע...)

אז זהו, מהיום מיכאל אתה חופשי. אין צורך להחתים כרטיס בטלפון, לא בכניסה עם שחר, ולא בשקיעה עם בוא השמש, והקלנועיות של ש. או ז. או ע. או צ. כבר לא יטרדו את מנוחתך. ובעניין "מיגיע כפך..." ו"כל הרודף אחר הכבוד..." ו"מעשה ידיו להתפאר..." וכו', אנחנו עוד נתגעגע... ♦

בראש 1530 כ"ט באבול חש"ו 22.9.06